

De ongeplande reis

Daar ben ik dan, een klein bloemzaadje op een grote wereld, zoekend naar een thuis.

Bah dit weiland is saai, hier wil ik geen bloem worden. Hoe kom ik hier nu weg? Wauw, het wordt wel koud hier, ik moet de warmte zoeken, ik kan niet anders ik moet mezelf ingraven al word ik dan in dit lelijke weiland een bloem. Waaah daar ga ik bijna, de wind blaast mij bijna weg! Heee...wacht eens, ik heb een plan. Ik laat mij door de wind meenemen, misschien kom ik dan bij een mooier weiland uit. Wat ben ik toch slim! Ik kan het echt niet nog langer vol houden op dit weiland. Oké, 3...2...1...Daar ga ik dan! Woow ik vlieg, nu is het een kwestie van geduld hebben. Ieder moment kan het gebeuren, mijn eerste landing. Ik ben er klaar voor. Yess, ik ben geland! Ooh wat is het hier mooi. Ik hoor iets.....“Hee, hallo”.

“Oh hoi , hoe heet jij?

“Ik heet Rainbow, en jij?’

“Ik heet... ehhh, dat weet ik eigenlijk niet, ik ben nog een zaadje en ik zoek naar een thuis, weet jij misschien een mooi plekje waar ik kan wonen , rainbow?

‘Uhhmm...ja, je kan bij mij komen wonen.’

“Dat is heel aardig van je, het is alleen zo druk hier. Er zijn hier zoveel bloemen, heel erg dicht op elkaar. Ik denk dat ik toch maar met de eerst volgende windvlaag mee ga. Ik laat mij weer mee nemen naar hopelijk een andere mooie plek!.

“Heel jammer dat je niet blijft, maar veel succes met je zoektocht naar een thuis!.

“Dank je wel, woow daar ga ik alweer, dit is een sterke windvlaag zeg...tot ziens Rainbow!.

Het begint te regenen, dat betekent....au, ik ga groeien! Ik moet nu echt snel een thuis vinden. Dat ging snel, ik ga landen. Gelukkig, anders zou ik boven de grond al beginnen met groeien, zonder aarde. Dat zou niet goed gaan, ik moet er niet aan denken. Waar ben ik nu weer? Hallo? Hallo? Is hier iemand? Ik zie bloemen, maar ze zeggen niets. Leven ze überhaupt wel? Wat een nachtmerrie, ik voel mij zo alleen. Ik wil hier zo snel mogelijk weg, maar er is geen wind meer. Ik ben bang dat ik moet wachten, maar ik wil hier zeker niet groeien. Auw....ik voel dat ik groei, nee! Dit is het dan, ik moet mezelf ingraven. Was ik maar bij Rainbow gebleven. Wat komt daar nu aan? Het is zo groot, ik word nu wel een beetje bang... Ik graaf mezelf snel in. O nee het lukt niet. Ik word nog banger, zo meteen is dit allemaal nep, de bloemen, het gras, de aarde. Waar ben ik??

Er zit niets anders op dan mijn ogen te sluiten en te groeien, hopelijk overleef ik dit...Zal ik er dan nooit achter komen wat voor bloem ik ben? Ik geef het op, ik ga mijn groeislapje doen.

Huh, waar ben ik? Hoelang heb ik geslapen? Leef ik nog? Wat hoor ik?

“ Hij is wakker” ..

Wie zijn dat?

“Wat is hij mooi” ...

“Ja, hij is de mooiste in ons Vallei” ..

Maar ik ben geen bloem, ik ben een bloemzaadje. Is dit een droom? Het is hier prachtig, ik kan mijn ogen niet geloven..

“Nee, wij moeten vragen of het een droom is. Jij bent hier naartoe als zaadje dat al begon te groeien zonder aarde met de wind mee gewaaid. Het is een wonder”.

Ben ik een bloem geworden?

“Jazeker. En niet zomaar een bloem, jij bent een van de mooiste Anjers met de zeldzaamste kleur”!

Wauw, echt waar! Het is hier prachtig en ik zou graag willen blijven. Mag dit mijn thuis worden? Ik heb een hele spannende en lange reis achter de rug. Hier voel ik mij fijn, hier wil ik graag blijven voor de rest van mijn leven.

“Maar natuurlijk mag je blijven, je bent welkom. Wat is je naam eigenlijk?”

Dat weet ik niet, ik heb geen naam...

“Dan noemen we jou.....Kanjers de Anjer! Is dat goed??”

Ja, ik ben Kanjer....Kanjers de Anjer en ik ben THUIS!!